

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven



Kapitel XV



~ "Få

"Upp, nu!" utbrast tvätterskan, böjde sig över Lazarus och stack ett finger i hans sida. "Upp, säger jag, mästare Lazarus!" Lazarus vaknade med ett flämtande andetag, grep tag i hans mage och höll omedvetet även hennes hand. Hon drog loss sin hand och skällde på honom: "Se på dig – du smutsar ner din nya skjorta redan inför din audiens hos min Herre!"

Lazarus satte sig upprätt och tittade ner på sin vinfläckade mage. Genast tog han tag i huvudet, ryckte till och föll bakåt på sängen. "Kära Gud, allting går i cirklar." "Åh nej, det behöver du inte", röt tvätterskan, "ge mig den där skjortan! Min Herre kommer snart. Res dig nu upp därifrån!"

Lazarus stönade och kämpade sig upp innan han lutade sig tungt mot väggen. Han såg sig vaksamt omkring, som för att se rummet på nytt. Sedan gnuggade han sig i ögonen och nöp sig i näsryggen, och kommenterade för sig själv, som broder Odino aldrig nämnde för honom, om vinets onda sida."

"Finns det en god sida av allt ont?" klagade kvinnan, drog ner Lazarus från väggen och eskorterade honom mot bordet med en nävefull av hans skjorta. "Flygande man eller inte, ni är alla likadana – varenda en av er." Hon svängde honom runt och stoppade honom i

plats. "Män: rena dem, ge dem att dricka och rena dem igen", käcklade hon och knäppte upp hans blus. Återigen ryckte Lazarus till och sträckte sig efter hans huvud när hon slog ner hans arm. "Var stilla; det är knapp tid."

Han suckade och vände sig bort för att inspektera den tomma bordsskivan, dess enda nya ljusstake och det nu förvandlade rummet; han noterade för sig själv att inte en fläck av mat, kladd eller spill låg runt omkring honom. Han tittade mot hörnet. "Var är råtta?"

"Råtta; vilken råtta?"

"Den låg bara där; i hörnet av rummet", erbjöd han och pekade.

"Du är fortfarande full." fnös hon och skakade på huvudet.

"Vad med maten?"

"Det togs bort i morse – medan du snarkade;" förklarade hon och drog hans arm ur skjortan. "Och du tappade hälften av herrens mat på golvet. Du borde skämmas, för att du betar dig så, efter det vänliga mottagande han har gett dig."

"Det var vinet. Jag verkade inte kunna stå ut. Jag visste inte att—"

Hon avbröt honom och predikade; "Jag har hört mycket sådant struntprat förut – det är *vinets fel, men aldrig ditt*." Hon tog av sig hans blus, drog upp den löst och vred skjortan i vinkel för att inspektera dess purpurfärgade skick.

Lazarus lade om sina vingar och kliade sig i huvudet. "Säger du det, lord D'Alcicourt – han kommer?"

"Och helt direkt", skällde hon, vände sig om och tog ett steg bort från honom. "Det skulle hända eftersom; men när han fick veta om ditt oädla tillstånd, gav han dig gott om tid att samla dig – redan större delen av dagen." Hon rynkade pannan och vek skjortan över armen när hon ropade tillbaka till honom: "Det är inte ofta en gäst tvingar honom att vänta så länge. Du kan ödmjuka dig inför honom och ge vinet mindre skuld än du anser att det förtjänar." Tvättarinnan knackade på dörren och smet ut.

När Lazarus gick runt bordet och satte sig på bänken öppnades dörren återigen. Tre stora vakter kom in i rummet och ställde sig mot väggen. Därefter svepte en mörkhårig och tunnskäggig ung man sig genom dörren och stannade plötsligt, hans ljusgröna ögon föll genast på Lazarus. Hans ansikte kunde ha framstått som... nästan pojkkäckt, och i skarp kontrast till resten av honom; eftersom han var lång, välbyggd och hade en väderbiten soldats kroppsbyggnad. Han knäppte upp sin kappa och drog den över en vakts redo arm. Sedan rättade han till sin dubbelknäppta väst, log och närmade sig långsamt Lazarus. "Lazarus Gogu, förstår jag?" Han nickade. "Jag är Lord *Ceryce D'Alcicourt, greve av Languenais*, och senioritet över dessa länder." Han rundade bordet, mittemot Lazarus. "Jag har förväntat mig detta ögonblick med dig." Han knöt sin

händer, och tittade på Lazarus barbröstade överkropp med tydlig njutning när han sa: "Äntligen ses vi."

Lazarus svarade vördnadsfullt med en djup och ihållande bugning. "Herre, äran är min."

"Ja, res dig – det behövs inte", insisterade han glatt.

Lazarus reste sig och fick syn på adelsmannen som närmade sig honom. Han hörde klingandet av lösa mynt under mannens kläder. Och han såg hur hans väst kort öppnades och kolven på en dolk i slidan avslöjades.

D'Alcicourt suckade och skakade på huvudet och tillade: "Jag måste framföra mina djupaste ursäakter för den misshandel ni har utsatts för medan ni var i min vårdnad. Jag gav stränga order om att ingen skada drabbar dig. Mina män var tappra – några av dem dog i ditt försvar. Om jag hade förväntat mig en sådan upprorisk samling skulle jag ha skickat iväg betydligt fler män."

Lazarus sänkte blicken.

D'Alcicourt drog ett djupt andetag, klappade på bordsskivan och log. "Ändå är ni här, Gud vare lovad. Och nu när ni är i säkerhet kan jag försäkra er om att mina arméer och den Heliga stolens gudomliga auktoritet, särskilt i denna provins, står till ert förfogande, om ni skulle behöva dem." Han nickade. "Så jag hoppas att ni fann allt till er smak, ja – era kläder, banketten – och vinet?"

"Ja", insisterade Lazarus; "jag har aldrig sett så mycket mat på ett så stort bord – eller så fina kläder som denna. Förlåt mig för att jag spillde vinet, herre; jag tappade balansen. Det var högst oväntat."

Herren avfärdade honom med en viftande hand och lugnade honom: "Helt oväntat, med tanke på allt du har genomgått på sistone. Det var en alldeles för ljus blus för att dölja en fläck." Han knäppte med fingrarna. "Ah! Var säker på att min tjänarinna hämtar en annan just nu. En mycket mörkare nyans är på sin plats – djup som skymningen, till och med." Han suckade och log. "Och eftersom du nu är mellan blusar och delvis naken, kanske du kan visa mig de mer praktfulla delarna av dig själv – dina vingar, särskilt, om du så vill?" Han gestikulerade åt honom att vända sig om. "Räck ut dem för mig."

Lazarus lydde och bredde kort ut sig själv innan han vände sig om och upptäckte soldaternas hårda blickar och en grönaktig glimt i D'Alcicourts ögon. Mannen klappade händerna en gång och höll sina sammanflätade fingrar mot hakan. "Helt otroligt; vilka stora vingar du har, Lazarus. Sannerligen underbar, du är." Han gestikulerade mot bordsbänkarna och närmade sig dem själv. "Om du nu ville vara så snäll och sitta ner."

När Lazarus satte sig vid bordet lutade sig mannen fram till honom, öppnade munnen vidöppet och yttrade bara: "Ahhh."

Lazarus lydde den grova gesten och öppnade munnen vidöppet för D'Alcicourt.

Herren fnissade och slog handen i bordet. "Och vilka stora tänder du har; verkligen fantastiska!" Han tog tag i örsnibben medan han lutade sig och tittade på Lazarus öra. "Och ett skarpt öra måste du ha, eller hur?"

"Ja, min Herre", medgav Lazarus, något obekvämt över det intresse som ägnades åt hans mindre manliga drag. Han harklade sig. "Om det behagar dig; kanske du skulle kunna dela orsaken till att du kallar på mig?"

"Och det ska jag göra", sa D'Alcicourt och avfärdade sin förnöjelse för ett mer lugnt sätt.

"Jag kallade till dig i hopp om att du skulle kunna hjälpa mig med en särskild uppgift – en fråga som ligger väl inom din räckvidd för en så begåvad person som du själv."

"Vilken uppgift är det?"

Adelsmannen drog ett djupt andetag och tittade ner i bordsskivan, funderade kort innan han knackade med fingret i bordet. "Kanske borde jag börja från början, eller hur?"

"Om du skulle vilja dela med dig", svarade Lazarus med ett leende och en nick.

"Mycket bra då. Min äldre bror var Lord Gildard D'Alcicourt, tidigare greve av Languenais.

Hans slott ligger många mil väster om här; han har dock sedan dess gått bort – på grund av ångorna – för många säsonger sedan. Hans fru gick bort kort därefter i barnsäng och lämnade ingen duglig arvinge att regera – endast spädbarnet överlevde. Gildard hade

förutsett denna möjlighet, bland andra olycka, genom att redan ha förberett en slutgiltig

ett lagligt och bindande testamente för att hantera just en sådan händelse. I det förordnade

han följande: om han fick ett barn som inte kunde förvalta sin egendom, skulle jag överta

guvernörskapet tills barnet var fullt kapabelt till det. Dessutom antecknade han följande: om

barnet är en flicka, skulle jag föra henne myndig och se henne gifta ut med en lämplig

dignitär innan jag överlämnar hans egendom till dem båda. Som förklarats genom svuren

och dokumenterad lag är jag för mitt liv bunden att upprätthålla hans dekret, varefter flickan vid

min död ska ärva hela hans egendom – gift eller inte. Flickan är min systerdotter,

Endora D'Alcicourt, och är knappt myndig nog att skilja mellan passion och förnuft, eller gott och

ont, för den delen. Som det råkade vara har hon sedan dess fallit i onåd hos mig och blivit en

liderlig och girig häxa som absurt nog kräver att alla min fars tidigare marker ska överlämnas

till henne – både Gilards och mina. På sitt listiga sätt har hon tagit handen på *Lord Frederich Hugon, greve av Bourbonaise – till och med ett svin skulle vara en bättre friare än Hugon, den berusade slaktaren*. Ändå övertygade hon Hugon att bestrida min brors slutgiltiga dekret, och han

ansökte till de kungliga hoven även när han inledde en räderkampanj och slaktade mitt folk

medan de skötte fälten på Gildards mark. Följaktligen kallade den kungliga magistraten

till sig en ärkebiskop av stolen för förhandlingar. Kyrkan uppmanade honom att hedra en vapenvila

tills saken var löst. Ändå har Hugon sedan dess brutit vapenvilan

och belägrade Gildards slott, utan att skona några liv – inte ens barnens – inte ens

” Barnen ” , utbrast D'Alcicourt och slog näven i bordet.

Lazarus ryckte till.

D'Alcicourt slappnade av med näven och gnuggade sig i ögonen med två fingrar. ”Förlåt min ilska.” Han drog ett djupt andetag och förklarade vidare om sin fru och sin vän; ”Lady D'Alcicourt och hennes tre unga bröder var på Gildards slott när Hugon belägrade dem. Hans män dödade dem och brände deras kvarlevor tillsammans med mina soldaters och bönders kroppar. Jag kan nu tro att Endora har skickat sina kondoleanser och sitt ord om att de inte var i slottet när Hugon slog till. Lady D'Alcicourt och hennes bröder är dock fortfarande försvunna i två veckor.”

D'Alcicourt reste sig plötsligt från bordet och gick mot väggen innan han korsade armarna och lutade ryggen mot stenarna. Han nickade mot Lazarus. ”Och på senare tid har jag fått veta om ett helt annat förhållande mellan Endora och Hugon. Min informant har berättat för mig att Hugon håller Endora fången, åtskild från honom, medan han sover i Gildards säng. Av detta kan jag bara dra slutsatsen att han skonar hennes liv bara för att jag ännu inte är död. Och när jag dör – och sedan dör hon – står han upp för att protestera mot mitt slutgiltiga dekret och ta fullständig besittning av hela min fars provins. Jag känner till hans plan. Han har redan skrytt för sina män om att han ska anfälla mitt slott och inte lämna någon vid liv för att berätta om det.” Den berusade slaktaren reser sin armé mot mig medan jag talar.”

D'Alcicourt närmade sig bordet och satte sig, medan han tittade rakt på Lazarus. ”Det är här du kan göra mig en allvarlig tjänst. Hundratals liv – män, kvinnor och barn – rider på dina vingar, Lazarus. Som en kristen flygande man förväntar jag mig att du gör din del för att tjäna det som är rättvist och rättfärdigt i Guds heliga namn.”

Lazarus vred sig och gjorde sig redo. Han svalde hårt och nickade.

D'Alcicourt vände sig till sina vakter: ”Kom ihåg er ed – svuren till tystnad; utan att säga något om detta ögonblick.” Vakterna nickade och D'Alcicourt vände sig tillbaka till Lazarus. Han lutade sig över bordet och förde fingret över dess ovansida, som om han drog ett finger över en osynlig karta. ”Efter nattens inbrott behöver jag er flyga till Gildards slott och gå in genom det mellersta fönstret i södra tornet, som öppnar sig via slingrande trappor som leder upp till den övre korridoren. Korridoren leder direkt till slottets herrkammare.” Till vänster ligger Hugons kammare; till höger ligger Endoras kammare. Som Hugons fånge är Endoras dörr låst utifrån; och inga vakter är tillåtna i korridoren.”

Lazarus lutade sig undan och skakade på huvudet under en djup suck.

D'Alcicourt viftade med en tyst hand. ”Nej, nej – ingen oro! Hör på mig; ingen ska upptäcka er! Hugon placerar sina vakter endast vid foten av trapphuset och de ska inte

Förvänta dig inträde genom det högre fönstret. Dessutom ska du flyga in från baksidan av slottet som sträcker sig över en brant klippa och inte kräver några vakter. Hans armé vaktar slottets framsida och sidor; och deras ögon ska täcka hela området – inte himlen. Du kan flyga in och ut utan att någon uppmärksammar dig eller säger något om dig.” D'Alcicourt lutade sig bort från bordet, gav Lazarus öppna händer och log. ”Ser du? Det är en alltför enkel uppgift för en man som kan flyga en halv natt utan vila. Herren har verkligen välsignat mitt folk med din oväntade närvaro, Lazarus. För dig ska de vara evigt tacksamma.”

”Herre”, sade Lazarus och harklade sig, ”Kanske misstar du mig. Jag kan flyga en halv natt utan vila; men jag kan inte bära en annan medan jag flyger – det är bortom min förmåga.”

”Jag förväntar mig inte att du ska bära någon, någonstans.” D'Alcicourt drog fram sin dolk och stack in den i bordsskivan. ”Är det här en för tung börda?”

Lazarus kisade och tittade på det svarta bladet. ”Så du ber mig inte att rädda Endora, antar jag?”

Han tittade upp och såg D'Alcicourt skaka på huvudet och säga: ”Hon är inte din att rädda, Lazarus. Endast Herren den Allsmäktiges godhet kan ge sådant.” Han lutade sig fram och knackade med fingret på den stående knivens baksida. ”Det här är allt du behöver bära – den är lätt som en fjäder och vass som ett falköga . Ta den.”

”Herre, jag behöver det inte”, svarade Lazarus.

”Nej; man kan inte lita enbart på styrka. Hugon är en stor man. Nu ska du ta den med dig och inte lämna något åt slumpen.” D'Alcicourt pekade med fingret mot Lazarus och blinkade. ”Stor är han; men återigen, oroa er inte. Som varje kväll ska han vara berusad och sova ensam. Han ska inte vakna till mjuka steg. Så var snabb och ren; och se till att han inte andas mer. Lämna dolken hos honom så att hans män hittar honom dödad av mitt eget blad. Sedan måste ni lämna samma tornfönster och flyga tillbaka till mig. Jag ska vänta på din trygga återkomst.”

Lazarus skakade på huvudet. ”Ändå, herre, jag såg din armé utanför slottet. Det var fantastiskt.” Hur kan Lord Hugon besegra sådana skaror om du placerar dem för att försvara ditt slott? Kanske, om du gör detta, så ska inget blod spillas.

D'Alcicourt skakade på huvudet. ”Det var inte min armé, samlad vid portarna, utan en ostyrig och ovälkommen pöbel. När ryktet hade spridit sig över hela provinsen kom de för att hämta dig. Sanningen är att mina lojala led har minskat avsevärt och för det mesta stannar de kvar inom slottet. Och till skillnad från mig leder Hugon en ansenlig armé – kanske till och med större än den pöbel du såg. Sammantaget har jag föga försvar om han skulle slå till.” Byn, utanför slottet, ska falla först. Som han brukar göra ska han skona

inga liv.”

Lasarus tittade över bordsskivan och övervägde alternativ. ”Då kanske du kan leda dina bybor och soldater bort från fara – som Mose gjorde med sitt folk; och inget blod skall— ”

”Nej, Lasarus”, inflikade han, ”jag är inte Moses; och detta är inte ett avlägset land från forna tider. Jag är en vasall och kungens tjänare – en enkel herre – och detta är mina länder och dess folk. Vi har ingenstans att ta vägen. Vi föddes på detta land; vi brukar detta land; och vi ska begravas i våra förfäders skuggor – detta är vårt hem. Om jag befäller mitt folk att överge allt som är dem kärt och låter Hugon bränna sina hem och vanhelga gravarna för sina fäder, bröder och söner, som dog för hans hand, då skulle de vända sig mot mig – både bybo och soldat. Och jag kunde inte avundas dem det.”

Han stirrade genom väggarna och övervägde vilka ytterligare utvägar som fanns kvar för honom. ”Herre, om ni har så få människor, varför behöver ni då samma mängd mark som när ni hade många? Kanske ni skulle kunna sluta fred med honom genom att erbjuda honom en del mark, som ni inte längre behöver. Och kanske ni skulle kunna skicka biskopen för att ordna uppgörelsen och få honom att frige Endora. Och inget blod—”

”Ingen man kan byta med Hugon. Han begär alla mina marker – och mitt huvud – och nöjer sig med inget mindre; han är bortom all förnuft. Dessutom har biskopen flytt och lämnat mig med bara en bevingad man och en dolk.”

”Flydde? Varför flydde Hans Eminens?”

D'Alcicourt hämtade andan och log kort. Han himlade med ögonen, knöt ihop fingrarna och förklarade, nästan motvilligt: ”Tja, eftersom jag insisterade på att han skulle ordna en annan sorts överenskommelse: en som innebar en slags informell undersökning, som jag förstod kunde tjäna till att stilla växande misstänksamhet och lugna mitt folks oro. D'Alcicourt tittade strängt på soldaterna mot muren, som nickade med en uppriktig blick.

Lasarus frågade: ”Inkvisitionen gällde mig – med Hans Eminens och skrivaren, eller hur?”

D'Alcicourt nickade. ”För mitt folks skull behövde jag en representant för kyrkan som förkunnade att ni *inte* är djävulen, utan bara en flygande människa.” Han harklade sig högljutt. ”Under sin alltför långa vistelse på slottet, och under ständig bevakning för sin säkerhet, märk väl; fann han tid att samla vår känsliga ståndpunkt. Orsaken är nu klar, eller hur?”

Lasarus tittade bort.

D'Alcicourt fortsatte: ”Trots detta flydde han till Avignon med sina bekymmer.” Han ryckte på axlarna.

”Jag hade ingen möjlighet. Jag kunde inte få honom att beordra dig bränd på en påle.”

Lasarus ryckte till. "Hans Eminens ville bränna mig? Ändå fann han att jag var en flygande man. Bara skriftlärden sade något annat."

"Det spelar ingen roll; de ska inte besvära er mer. Ni står under mitt beskydd; och mitt folk känner sig nu trygga med en enkel kristen flygande man ibland sig." Han vände sig till vakterna, som stod mot muren och tilltalade dem: "Är inte detta sant?"

De svarade som en: "Ja, herre."

"Men tror ni att jag är en djävul?" frågade Lasarus honom.

"Det spelar roll", svarade han med en snabb vridning av nacken, "bara att du är säker."

"Om ni vill, herre; det spelar roll för mig."

D'Alcicourt suckade och skakade på huvudet. "Mycket väl; jag ska erkänna att i början, när en av mina soldater skickade bud om din tillfångatagande, trodde jag att du kunde—öhm, att du kanske kunde ha varit – Djävulen, tillfångatagen." Han ryckte på axlarna. "Hans minne av dig var minst sagt ganska färgstark; eftersom han lät mig förstå att du stod ett helt huvud längre än den längste av mina män, hade monstruösa vingar som en drake och visade tänder så stora att de kunde sluka till och med en ko. Bara ord utan värde var de; lata som prat, vilket jag sedan dess har lärt mig under din korta vistelse." Han räckte en räckande hand över Lazarus och fnissade. "Titta på dig. Du är inte Djävulen – eller någon Djävul för den delen – bara en flygande människa."

Lasarus lutade huvudet. "Men om ni trodde att jag var djävulen, varför tillät ni mig då att komma in i ert hem?"

De sökte varandras ögon.

D'Alcicourt reste sig plötsligt, knäppte händerna bakom sig och gick fram och tillbaka på golvet medan han fortsatte ett öga på Lasarus. Sedan stannade han plötsligt och snurrade på klacken för att helt se på Lasarus och sade: "Ja; och varför skulle en gudfruktig man som jag bjuda in allt som är oheligt, som "Djävulen själv, in i sitt hem?" Han log och lutade sig löst mot väggen och berömde Lazarus. "Du är mycket bevandrad i dialogens disciplin och lämnar föga utrymme för tomt prat. Det förefaller mig som att du kan överträffa till och med biskopen i diskussion och disharmoni." Han drog ett andetag och intog en mer uppriktig hållning. "Ändå var det inte ett så svårt beslut för mig, eftersom jag inte hade något annat val än att insistera på en audiens."

med dig. Om du var Djävulen, som mina soldater hade påstått, så antog jag att du kanske var mycket villig att erbjuda mig ett slags pakt, och kanske ge mig alternativ som jag inte hade tillgång till."

Lasarus frågade honom med en växande oro i rösten: "Vad slags – öh, om jag får lov – vad slags pakt?"

"Säkert en överenskommelse som skulle rädda mitt folks liv – i utbyte mot mina egna, förstås", medgav D'Alcicourt och återintog sin plats mittemot Lazarus.

Lazarus harklade sig och förklarade högtidligt: "Kanske djävulen – tar mer än ditt liv, herre. Hur är det med din själ?"

Mannen nickade. "Ja; min själ, i utbyte mot att besegra Hugon och för alltid skydda mina marker och mitt folk från slaktare som honom." Han knäppte händerna framför sig och log och sade upprymt: "Men genom Guds nåd skulle pakten inte bli verklighet, eftersom du inte är djävulen, utan helt enkelt en bevingad kristen man som likaledes kan rädda mina medkristna från Hugons vidriga spridning!" Han skakade nävarna mot taket och ropade glatt högt: "I Kristi namn har mina böner besvarats av Hans gudagåva av en flygande man som kan befria oss från djävulen, som är Hugon, och skydda mitt goda folk från hans växande ondska! Sannerligen, Herren rör sig på underbara vägar." Han vände sig till sina soldater. "Gör Han inte det?"

"Ja, herre", svarade de vördnadsfullt.

Lazarus spände hakan och slöt ögonen kort, medan han övervägde ögonblicket. "Ändå insisterar du på att jag ska ta en annan mans liv."

D'Alcicourt knep ihop läpparna och nickade. "Trots de goda och gudfruktiga avsikterna av ett sådant företag, antog jag att du kunde ha reservationer." Han stoppade handen i västen och tog fram en klingande börs. "Jag är också beredd att erbjuda dig generös ersättning." Han skakade börsen. "Trettio tre mynt genuesiskt guld borde lindra sådana bekymmer, eller hur?" Han lossade börsremmarna och hällde de tunga guldmynten på bordet mellan dem och tillade: "De flesta män tjänar aldrig så mycket i hela sina liv; men allt är ditt när du återvänder i säkerhet. Jag är en hedersman och mitt ord är sant." Han log och lutade sig mot Lazarus och frågade: "Vad säger du nu om en livstidslön för en enda kvälls arbete?" D'Alcicourt höjde på ögonbrynen och väntade på Lazarus svar.

Lazarus kastade en vaksam blick mellan den nedåtvända dolken, med spetsen nedsänkt i bordsskivan, och högen av delvis skimrande guld, som låg i knivens långa skugga. Han skakade på huvudet och vände sig bort. "Allt kan inte bytas, herre." Han tittade tillbaka på honom och lyfte händerna i tydlig förvirring. "Du sa att du var villig att offra din själ, när den inte är din att offra; och nu insisterar du på att jag tar en mans liv när det inte är mitt att ta." Han sänkte händerna i sitt knä och suckade. "Förlåt mig, min Herre; med all god vett kan jag inte göra vad du ber mig om."

D'Alcicourts ansikte föll. Han spände hakan när han stoppade tillbaka mynten i sin börs. Han drog åt remmarna, stoppade börsen under västen och flätade samman fingrarna på bordsskivan,

och kikade djupt in i Lasarus ansikte. Sedan bröt han den korta tystnaden och frågade honom: "Lasarus, har du någonsin hört talas om de tre profeterna och ormen?" "Det har jag inte", medgav Lasarus.

"Då måste jag berätta det för dig", sa han och satte sig bekvämare tillrätta i sin stol. Han kikade över Lasarus axel som om han stirrade långt borta. "Det hände sig så här—"

"Det fanns en gång tre bröder som hade fått gåvor som Guds profeter. Den äldste var blind, men välsignad med skarp hörsel; han kunde höra alla former av ondskan från de största avstånd. Mellanbrodern hade en exceptionell syn; han kunde se alla möjligheter och förändra ödets gång på grund av det. Och den yngste brodern var en man som talade få ord, men ändå var begåvad med en ovanlig tunga, så att han kunde tala med änglar."

En morgon förberedde de två äldre bröderna en fin festmåltid och; eftersom den yngste bodde skilt från dem, de gav sig av för att hämta sin bror en närliggande by. När de gick längs den enda upptrampade stigen mellan de två byarna, stannade den blinde brodern och varnade honom och sade: "Jag hör ondskan närvaro ovanpå nästa kulle – det är en orm som ligger redo och lurar."

Mellanbrodern sökte längs stigen och svarade: 'Ja, det är så.' Jag ser emellertid en slingrande väg genom skogen – en som säkert skall leda oss till vår broders by. Den äldste klagade: "Jag känner inte den breda skogen som den raka och smala stigen. Kanske vi kan fortsätta vidare och döda ormen innan den slår till." Orolig för ormen tillade han: "Men eftersom jag är blind ska jag vänta här medan du dödar den." Likaså rädd för ormen svarade den andre: "Kanske borde vi inte döda en av Guds varelser när Han har välsignat oss med skarpa sinnen för att undvika den? Och eftersom du är blind kan den träffa dig medan jag försöker." De kom överens med varandra och fann goda skäl att helt undvika ormen; och de smet in i skogen, på väg till byn.

Den kvällen återvände alla tre bröderna nerför byns stig, helt utom sig själva, i spänning, omedvetna om allt som låg framför dem. Genast hoppade ormen fram och slog den yngstes häl. De två äldre bröderna skyndade honom i säkerhet och tog hand om honom under ett fikonträd. Därefter anklagade de den andre för sin yngre brors olycka.

Mellanbrodern förebrådde den äldre: "Du visste att ormen var på vägen, men när vi kom tillbaka lyssnade du inte på den! Nu är vår broder slagen!"

Den äldre brodern tillrättavisade den i mitten: "Och du visste att ormen var också på väg, eftersom du vägrade att döda den när jag frågade om detta av dig! Nu är vår käre broder nära döden!"

Då ropade den yngste i tungor och skrämde männen till tystnad. Han berättade för dem att en ängel talade till honom och sade: "Det var Gud, som satte ormen på vägen, så att Han kunde veta vem som är värdig att vandra vägen. Och eftersom Han välsignade dina bröder med en skarp känsla för att känna till Ondska, men de visade ingen brådska eller plikt att avlägsna sådant; Han förklarade hädanefter att ormen skulle bli likt en drake under fötterna, som hugger i hämlarna på varje bybo, tills den är dödad."

När de två bröderna hörde detta sprang de upp och slog i busken, jagade ormen upp och ner längs stigen tills de slutligen dödade den. Och som vittnesbörd förde de tillbaka dess kadaver till fikonträdet bara för att upptäcka att deras bror var död."

Med armbågarna nu stödda mot bordet och fingrarna fortfarande sammanflätade studerade D'Alcicourt Lazarus ansikte noggrant medan han förklarade: "Liksom det hände med de tre bröderna, blev deras brist på plikt i att döda ondskan just det onda som dödade deras bror. Och precis som ormen bara lever för att slå ner och ta från varje god människa; likaså gör Hugon detsamma." Han klappade försiktigt på bordet. "Hör mig, Lasarus; bara du kan komma nära ormen och döda den. Om du vägrar, då skall hundratals goda män, kvinnor och barn förgås. Och Hugon skall fortsätta att döda till slutet av sina dagar. Som en flygande Guds man och en tjänare i Hans Goda Armé måste du känna igen din extraordinär gåva och yttersta plikt att frälsa Hans folk från ondskan. Samlar du mig? Det är din gudfruktiga plikt, denna dag."

Lazarus fnös och vände sig bort när D'Alcicourt plötsligt gjorde ett försök att lugna hans oro. "Nej, hör mig tydligt, Lazarus. Döda den här demonen, Hugon, så ska jag utse dig till min personliga guvernör över Gildards slott och landområden, och sammantaget förse dig med en ansevärd armé för att styra regionen. Omedelbart ska du inte sakna något resten av dina dagar. Allt detta ska jag ge dig, för något som du lätt kan åstadkomma på så kort tid. Mitt ord är bindande så länge vi båda lever, så länge du tjänar med mig."

"Ändå ber du mig att döda", inflikade Lazarus, fortfarande med blicken fäst på dolken. "Kanske finns det

”ett annat sätt – en rättvis och lämplig överenskommelse mellan er två?” Han lutade sig fram och insisterade: ”Jag kan inte ta den här mannens liv, Lord D'Alcicourt – jag kan helt enkelt inte.” Adelsmannen slog näven i bordet. Kniven föll på sidan. ”För Guds skull!” Han reste sig upp. ”Har du någon pliktkänsla eller medkänsla för dina kristna medmänniskor?”

Lazarus sänkte blicken i ett ödmjukt svar: ”Om det behagar dig, Herre, så är det enligt Mose bud en allvarlig synd att ta en annan mans liv .
också skrivet: Frukta inte dem som kan döda kroppen, men inte själen. Frukta endast det som kan förstöra båda. Hur ska jag visa plikt eller medkänsla för min medmänniska och döda honom i samma sak? Hur kan jag tjäna Gud och förneka hans styre i samma sak?”

D'Alcicourt vände sig till sina vakter, lyfte armarna och lät dem falla. Han stirrade på dem, tydligt förstummad. ”Vad är detta för tecken – att jag kanske är plågad av en förbannelse?” Han skakade en räckande hand mot Lazarus när han klagade till dem; ”Han är precis här – i mitt eget slott – själva svaret på honom. Detta enda par vingar kan stoppa demonen Hugon, när hela min armé inte kan. Hur kan jag ha haft turen att hitta en flygande man, bara för att få veta att hans tros iver gör honom fruktlös inför ondskan?” Han tittade upp i taket. ”Kära Gud, jag har förlorat så många goda människor hittills!”

”Måste detta vara som en prövning för Job?” frågade han sina soldater skeptiskt: ”Kan det finnas något större, ett dåligt omen för ett folk än detta?”

Soldaterna sänkte blickarna.

D'Alcicourt slog handflatorna i bordet och lutade sig mot Lazarus, muttrande: ”Mycket väl då. Redan på grund av dig har jag förlorat många dugliga soldater, mycket mat och förnödenheter, och dyrbar tid. Och med Hugons förestående attack hade jag inte kunnat förlora någon av dem!”

D'Alcicourt fortsatte lugnt: ”Men eftersom dessa förluster härrör från mina egna beslut har jag inget annat val än att acceptera dem. Jag kan trots allt inte med rätta anse er goda tro vara ett förakt för min egen vilja; detta beslut kommer dock säkerligen att vila på ert huvud, eftersom det leder till säker och fruktansvärd död för hundratals kristna; mestadels kvinnor, barn och äldre.” Sedan skakade han ett anklagande finger mot Lazarus. ”Och låt historien för alltid minnas att en ensam och självisk flygande man – Lazarus Gogu – dödade dem alla med sitt mäktiga självrättfärdighetssvärd!” Han grep dolken från bordsskivan och stack den i slidan och tillade med en föraktfull blick: ”Ett svärd av sådan omfattning – sådan kaliber – att det inte ens behöver svingas för att döda tusentals!” Han vände sig bort och stormade mot dörren och ropade utåt: ”Vakter!”

Plötsligt svängde dörren upp när Lord D'Alcicourt och hans soldater lämnade rummet och lämnade Lazarus att fundera över de möjliga förpliktelserna och efterföljande förväntningarna, vilket...

kunde åtfölja vilken föreskriven, kristen flygande man som helst.

~*~

Utanför slottets vallar drev nattens mantel från öster; och den förtvinande solen kastade sina sista strålar för att markera ännu en kväll sedan Lasarus tillfångatagande. Över himlen trängde skymningens första stjärnor igenom de smala molnen och deras karmosinröda täcke. av solnedgången. Och över landet med långa skuggor och sömniga håligheter – rakt väster om D'Alcicourts slott och, inte ens en mil genom dunkla fält och beckskogar – ställde sig en redo armé på kanske tre tusen ryttare och fotsoldater upp på den klippiga bädden av en slingrande ravin. Vid spetsen av den slingrande kolonnen satt en stor riddare i sin sadel. Med hjälmvisiret hävt justerade han rustningsbeslagen över sina nävar och underarmar – det var Hugon av Bourbonaise. Två riddare följde honom.

Till vänster om Hugon pekade en riddare uppför ravinen och mot en krök. "Herre, han återvänder."

Hugon riktade sin uppmärksamhet mot en framryckande spejare som ledde hans häst nerför en brant sluttning och plattade sig ner i ravinens botten. Sedan började han galoppera medan Hugon undrade högt: "Och D'Alcicourts djävul har inte dödat pojken?" Han kastade en smal blick mellan sina två riddare. Det är antingen ett gott omen eller ett stort ont, väl dolt." Han studerade den hastigt framryckande spejaren och informerade sina män: "Han bär något på sig; var redo." De två soldaterna grep tag i sina svärd och iakttog den unge mannens närmande. Spejaren vaggade ett tygbylte i ena handen och tryckte det hårt mot sitt revben.

Soldaten till höger om Hugon erbjöd: "Kanske är han sårad?"

Hugon skakade på huvudet. "Han sitter för upprätt för ett sådant sår; och hans häst rider starkt."

"Var redo för bedrägeri, eller för Djävulens egen slöja." Medan spejaren gick framåt sänkte de två riddarna sina visir och drog sina svärd. Hugon satt oberörd.

Spanaren saktade ner, hans häst blåste hårt.

Hugon svarade på sin försenade uppfattning. "Slottet ligger inte i det engelska kungariket, pojke."

"Förlåt mig, herre", sade den andfådda spejaren. "Tjänaren var gammal och sen att anlända. Det var en lång promenad från slottet till skogsgränsen för honom."

"Ut med det då; vad säger tjänaren?"

Spejaren flyttade sin häst närmare Hugon och lutade sig fram på sin häst, hämtade andan och viskade: "Er astrolog talar sanning om sina syner, herre. Sannerligen, Lord D'Alcicourt har fångat en bevingad djävul. Han vårdar den under sträng bevakning, i en av cellerna i den nedre korridoren, och välkomnar den som en framstående gäst. Biskopen har också

utfärdade ett formellt dekret, med bemyndigande av den Heliga stolen, där det påstods vara en kristen flygande man; biskopen har dock sedan dess försvunnit. Tjänaren gav också sitt ord och sade: att om ni anfaller slottet tillräckligt snart, så kommer lord D'Alcicourts försvar inte att vara redo." Pojken nickade. "Jag tror att han talar sanning, herre. Jag såg inte slottet under hård bevakning. Dessutom stannar bönderna kvar i byn och visar ingen oro. Och jag såg inga patruller längs skogsgränsen eller bortom den – ingenting, förutom en hare i skogen."

Hugon nickade mot paketet i spejarens hand. "Så du fångade en hare åt mig?"

"Åh! Nej, herre", svarade spejaren och räckte Hugon paketet. "Jag stannade för ingenting. Det är en gåva från tjänaren, som välkomnar din ankomst. Det är ett tecken på hans uppskattning och lojalitet. Han såg till att inkludera gott för dig och andra; och sa att han har en festmåltid redo för dig och dina män."

Hugon vägde paketet i handen innan han vecklade ut tyget och avslöjade lager av skivat fläskkött. Han luktade på köttet och nickade innan han frågade spejaren: "En fin bit mat." före striden; vad tycker du?"

"Åh, ja, herre Gud; en fin bit, antar jag", erkände den unge mannen med ett leende, "och tillagad i din fiendes eget kök." Han tittade på Hugons två riddare efter tecken på gemensam munterhet, men fann bara hårda blickar. De drog tillbaka sina svärd.

Hugon svarade pojken: "Precis som du säger – mat från min fiende." Han vek ihop tyget och kastade tillbaka paketet till honom. "Så åt dig mätt."

Pojken svalde hårt. "Herregud?"

"Ni känner den här gode tjänaren bättre än någon annan här, efter att ha sett och talat med honom – och sett honom rakt i ögonen. Fann ni inte att han var i god tro?"

"Ja, men han sa ju att gåvan var specifikt avsedd för dig – att jag inte äter något kött på vägen."

"Ändå är du inte på väg; eftersom du nu är här med mig. Och han sa att det fanns gott om för andra, eller hur?"

"Ja, herregud."

"Då erbjuder jag dig kött, och en mätt mage före striden. Ät!"

Riddaren till höger om Hugon klagade: "Han är bara en pojke, herre. Han har lydt alla dina befallningar."

Soldaten till vänster om Hugon avfärdade den andre; "Om han lydde varenda befallning från min Herre, då skulle pojken tugga sitt kött nu, eller hur?"

"Javisst", höll Hugon med. "Ät av köttet, pojke! Ät dig mätt."

Riddaren till höger himlade med ögonen och vände sig bort; medan riddaren till vänster skrattade och slog sig med läpparna åt spejaren. Den unge mannen öppnade tyget och slukade

erbjudande.

Hugon vände sig om för att titta över axeln när han lade märke till den sista glöden från en nedgående sol .

Kristus, Hans Helighet, och min gode astrolog, med sin månplatta, Ödet är med oss.”

Han vände sig tillbaka till sina riddare. ”Och när D'Alcicourts länder förenas under min fana, skall båda regionerna bli en enda stor provins, endast för att tjäna Guds vilja som en redo och orubblig makt i Hans Majestäts försvar av Frankrike.” Hugon styrde sin häst mot solnedgången och inspekterade sin armé och gav order till riddaren.

till höger om honom. ”Jag vill att du ser till att ammunitionsvagnarna är säkrade för snabb framryckning. Jag förväntar mig att dina män placerar linjen med

belägringsvagnar innan D'Alcicourts bågskyttar är uppe på vallarna. Samtidigt ska du ha baggarna på p

Sedan befallde han riddaren till vänster om honom: ”Och du skall låta dina män röja byn och driva bönderna mot slottet, hålla dem inom räckhåll för D'Alcicourts bågskyttar, medan en del av dina starkaste soldater förstärker ramningen av portarna. Meddela nu leden att vi rycker framåt.”

Efter att Hugons två kaptener hade sprungit från hans sida, vände han sin häst och

studerade spejaren, som mödosamt åt en munfull kött. Han knäppte med fingrarna och vinkade, och

Den unge mannen lydde hans gest, vek ihop tyget igen och lämnade över

paketet. Hugon stoppade in byltet i sin sadelväska och avskedade soldaten.

”Sluta leden, pojke.”

Spejaren drog i tyglarna och sporrade iväg sin häst.

Nu ensam, men med en armé bakom sig, blickade Hugon upp i den mörka östra himlen och mumlade för sig själv: ”Onda gärningar går inte utan kostnad, D'Alcicourt. Du må ha

Djävulen mitt ibland dig; ändå ska jag ha ditt huvud; liksom Gud ska ha din själ.” Han

lutade sig över sidan av sin häst, blåste näsborrarna rena och satte sig ner i sadeln

igen. Således, mellan de rotkantade väggarna i en torr flodbädd, gjorde lord Hugons armé

sig redo att dra iväg. Bestar fnös och soldater ropade kommandon, medan det

obrutna och ringande ljudet av rustningar och vapen ackompanjerade ett stadigt gällt

kvällsinsekter.

~*~

Liksom en spindel, som väver över sin kvällsfångst, rullade Tiden de döende himlarna in i en

kokong av mörker, bara för att veckla ut de förvandlade himlarna i strålglansen av ännu en gryning.

När den röda solen gick upp, löste den upp varje lång och dröjande skugga och mjukade

upp de skarpa vinklarna på D'Alcicourts glest försvarade slottsvallar. Och inuti inälvorna

stenfästningen, förseglad bakom en enkel dörr, förblev Lasarus dess framstående gäst och bevakad fånge.

Eljo gick till hörnet av rummet där han mindes den döda råttan. Han hukade sig, drog fingret över stenplattorna och kände lukten av den, men upptäckte bara svaga spår av damm och vin. Han stod där, förbryllad, och sökte efter de andra hörnen av rummet, och antog att han omedvetet kunde ha upptäckt kadavret någon annanstans; men de var lika tomma. Han spände hakan och undrade över det enstaka minnet. I sig självt var tanken på en död råtta inte särskilt oroande för honom. Det som verkligen oroade Lazarus var att han för första gången upptäckte att hans återkommande uppfattning av verkligheten nu stod i strid med Sanningen. Under alla sina dagar, inom klosterkatakomberna, hade han alltid uppfattat och känt saker för vad de var. Om han hörde ett ljud, då var ljudet verkligt och hade tydliga ursprung. Om han såg en rörelse i ögonvrån, då fanns det verkligen en variation av ljus och skugga, vilket skapade bilden av rörelse. Om han kände närvaron av gott eller ont, då fanns det ett närliggande föremål eller en efterföljande uppenbarelse som alltid rättfärdigade känslan. Och eftersom hans minnen aldrig tidigare svek honom, djärvt understrukna av hans förmåga att behålla av varje bund, av ett helt scriptorium—”

Han suckade djupt och gick mot bordet, avfärdade mysteriet med den döda råttan och strök tillbaka håret.

Han spetsade öronen mot den primitivt liggande dörren och hörde nya ljud utanför. Till slut, ljud av dörrens metallås föregick samma tvätterska inträde, med en svart duk nu draperad över armen.

Lazarus log, men hon återgäldade inte samma välkomnande uttryck. Istället vecklade hon ut tyget och höll upp det för att visa upp en svart skjorta, speciellt anpassad för honom. ”För vad den än tjänar till, den här passar dig bättre.” Hon stirrade på honom med blicken och tillade: ”Den ”Den vita skjortan är förstörd av vinfläcken.” Hon klev fram, lyfte skjortan i luften och höll den öppen åt honom. ”Ska vi?”

”Jaså”, svarade Lasarus och drog tillbaka skjortan medan hon klädde på honom. Han föreslog:

”Kanske jag skulle skrubba den andra skjortan – jag har tvättat många kläder som är fläckade av vin.”

”Och vilken färg hade de här klädnaderna?” frågade hon självbelåtet.

”Nyanser av brunt; mestadels, det var de.”

”Precis; de var inte vita. Vitt är oförlåtande. Nu kan du bära svart – från hals till tå – så att du inte längre besväras av förgängliga fläckar av vin eller last, pratsamhet eller annat utsvävningar som smutsar ner dig.” Hon drog skjortan tätt runt hans vingar, snurrade honom och sysselsatte sig med att knäppa hans blus. Hon erbjöd inget ytterligare utbyte och höll blicken fäst vid händerna. Lazarus iakttog hennes läppar upprepade gånger.

att knuffa med varje ny knapp, som folk tenderar att göra när deras fingrar blir mindre smidiga med åldern.

En dyster Lazarus tittade bort. "Förlåt mig min dumhet; jag menade inte att fläcka ner skjortan."

"Åh, det är inte fläcken", anmärkte hon hastigt. "Det är ingenting."

"Vad är det då som stör dig?"

"Ingenting", säger jag. Och du borde inte bry dig om en gammal och dum änka som mig. Ge mig nu din arm."

Lazarus sträckte ut sin arm medan hon rättade till hans handboja. Han frågade: "Snälla, säg mig, om du vill; hur har jag gjort dig besviken? Kan jag göra det rätt?"

Kvinnan skrattade hånfullt och himlade med ögonen, bara för att räta ut hans andra handboja.

Lazarus lade en försiktig hand över hennes och stillade hennes fingrar. För ett ögonblick, när deras med ögonen låsta såg Lazarus smärtan i hennes blick. Plötsligt drog hon händerna ifrån honom, tog ett steg tillbaka och korsade armarna. "Du har ingen rätt, mästare Lazarus."

Lazarus sade: "Jag förstår inte. Om det inte är skjortan, vad har jag då gjort?"

Hon skakade på huvudet och kisade mot honom. "Du har inte gjort någonting; och allt är som det ska vara för dig. Det är verkligen inte min plats att lägga mig i dina egna angelägenheter."

Hon sträckte kort fram en presenterande hand över honom och fortsatte: "Du har haft ett adelsbad, en kunglig fest; och du har nu på dig de finaste kläderna. Dessutom är du artig i alla avseenden och har djupa övertygelser om vad du anser vara rätt och fel – en egenskap som utan tvekan kommer att tjäna dig väl. Ännu mer, du åtnjuter utmärkt hälsa och borde leva ett långt och händelserikt liv – bunden av ingenting, utom dig själv och Gud. Och med alla dina goda förtjänster och välsignelser har du nu turen att veta att min Herre har för avsikt att befria dig, så att du kan flyga långt härifrån och glömma denna oroliga plats."

Lazarus strålade genast av glädje. "Har han gått med på att befria mig?"

Hon nickade och sade högtidligt: "Det här har han. Herre är en man med ett gott och vänligt hjärta – även mot dem som kanske saknar samma dygder."

Lazarus tappade sitt leende. "Jag önskar bara – vad han bad mig om – kanske vet du inte –"

"Jag vet allt, mästare Lazarus – till och med mer än du kanske tror."

"Åh?"

Hon flåsåde, lade händerna i höfterna och rullade eftertryckligt med huvudet medan hon talade.

"Ja, det gör jag. Jag har tjänstgjort som personlig kammarjungfru åt mästare D'Alcicourt och hans

barn, under större delen av alla mina dagar. Jag vet allt som händer, även medan det utspelar sig. Därför vet jag att han har visat dig en artighet som saknar motstycke hos någon framstående gäst han någonsin välkomnat till sitt hem. Jag vet att till och med stövlarna på dina fötter tillhörde hans far; och blusen du nu bär, tillhör honom. Och jag vet att, trots att det var ont om mat, insisterade han på att du skulle njuta av en festmåltid som han aldrig en gång själv hade bjudit in till – en festmåltid som säkerligen passar ingen mindre än Hans Majestät, Frankrikes kung. Och i dag vet jag nu, när jag bad om audiens hos honom och insisterade på att han skulle öppna kammardörrarna, att du inte kommer att rädda oss från Hugon, på grund av dina egna övertygelser.”

Han öppnade munnen för att tala, men hon avbröt honom. ”Mästare Lazarus, jag såg något idag som jag bara sett en gång under alla mina år – det oförglömliga uttrycket av smärta som jag såg den dagen då m’Lord fick veta att hans älskade Lady D’Alcicourt och hennes bröder slaktades av Hugon på Gildards slott. Skulle du vilja veta det, som jag såg, mästare Lazarus?”

Lasarus började; ”Vad gjorde du—”

”Jag höll honom medan han grät – grät”, spottade hon, ”som en liten pojke!” Hennes ögon svällde till tårar; ändå behärskade hon sig och fortsatte: ”Men du förstår, han grät inte för sig själv. Nej, nej – jag känner hans hjärta. Han grät för oss – för oss alla som han inte kan skydda. Han vet vad Hugon ska göra med oss och känner sig maktlös att förhindra det.” Sedan stapplade hon fram till bordet och föll ner på bänken och kupade händerna för ansiktet. Hon exploderade i tårar och dämpade snyftningar.

Lazarus stod nu över henne och kände sig fullständigt hjälplös. Han vände sig om och tittade mot dörren, kanske i hopp om att hennes gråt skulle höras av andra som kunde lugna henne. Ändå öppnades dörren aldrig för kvinnans klagan. Han bet ihop käkarna och svepte över väggarna, som för att upptäcka en plats skriven på dem, de rätta orden för att trösta henne – för att befria hennes smärta och stilla sitt eget hjärtas rasande. Det var som om hennes gråt kom från hans egna flaskiga smärtor – som om hon grät för alla, inklusive sig själv. Och med varje nytt utbrott av sorg kände han det som om en kniv skar allt djupare in i hans bröst och skar bort hans innersta kärna. Inom honom snurrade känslorna; medan smärta, ilska och sorg tycktes koka uppåt från något djupt och sprucket kär. Lazarus tittade på den bedrövliga kvinnan, med ansiktet i händerna. Och nästa tår, som han sökte, rullade inte nerför hennes arm, utan nerför hans egen kind. Två till

tårar följde den första. Och det kändes som om det började regna överallt – till och med i Eden.” Lasarus bet sig i läppen och grät över kvinnans döda familj, eftersom de inte kunde gråta över sig själva. Han grät över D’Alcicourt och hans folk, eftersom de hade föga hopp om frälsning från Hugon. Och han grät över sig själv eftersom han inte var redo att bli mer än sin far och rädda hundratals från ondskan.

Inom honom förvandlades övertygelserna, som ångest och ilska—”

Han slog händerna i bordet och skrämde kvinnan till tystnad.

”Mästare Lasarus, förlåt mig”, vädjade kvinnan och samlade sig.

Lasarus torkade hastigt ansiktet och drog ett andetag. ”Jag ska göra som han befäller. Om du vill, så söker jag.”
ytterligare en audiens med Lord D'Alcicourt.”

”Åh, kära Gud – du ska frälsa oss?” Kvinnan reste sig plötsligt och kastade sig över Lasarus med sådan glädje att hon nästan ramlade omkull.

Sedan släppte hon honom och torkade hans kind. Med ett brett leende sa hon till honom: ”Jag ska hämta min Herre nu! Han kommer att vara utom sig!” Hon tvingade sig att vända sig bort innan hon tog tag i hans arm. ”Åh! Behöver du något mer, Mästare Lasarus?”

Ändå svarade Lasarus inte, eller ens erkände henne. Han stirrade intensivt på den primitivt placerade dörren, försjunken i tystnad.

Kvinnan följde hans blick mot dörren. ”Mästare Lasarus?” Hon vände sig tillbaka mot honom.

”Vad händer?”

Lasarus slet blicken från ingången. ”Vad betyder de två hornen?”

Hon tittade tillbaka mot dörren efter någon form av horn, fastsittande. ”Det finns inga horn där, Mästare—”

Ljudet från en avlägsen trumpet hördes genom slottets nedre korridorer och Lasarus pekade mot dörren och tillade: ”Nu en tredje, medan män skriker.”

Hon täckte för munnen. Kvinnan stirrade bara på Lasarus, utgöt sin själ, helt genom ögonen; och han såg hennes skräck som fasan av den förestående undergången. Han iakttog henne med en blek hy jämfört med nyansen av hans tidigare skjorta – lika vit till utseendet, kanske som den formlösa effekten av ett spöke. Hon stod där, framför honom, till synes döende inombords. Endast färgen på hennes ögon förblev oförändrad, medan deras vita mörknade till en karmosinröd nyans och välldes upp av tårar.

”Vad händer?” frågade han.

Och innan han hann få henne att stanna, sprang hon mot dörren och bankade på den. ”Öppna! Öppna dörren!”

Lasarus hörde ljuden av hasande vakter när han närmade sig kvinnan. ”Vad är det?”

”Det är Hugon!” utbrast hon medan hon sparkade på dörren. ”Vakter, lås upp dörren genast !”

Lazarus anslöt sig till henne, och under hans bultande näve darrade dörren mot karmen.

Dörren svängde upp och avslöjade en skara stridsberedda soldater. Lazarus kände igen deras

bly – en jättelik soldat som hade rött hår över hela sig.

"Gud vare lovad", suckade kvinnan djupt. Hon grep tag i Lasarus. "Kom, skynda dig!"

Hon lutade sig mot hans öra och viskade ilsket: "Med dina vingar kan du kanske hitta en flyktväg genom slottets översta fönster. Jag kan ta dig dit."

Den rödhårige soldaten klev fram och klev in mellan dem. Han drog kvinnans hand loss från Lasarus och sa till henne: "Den flygande mannen stannar; gå du." Han kallade till sig två vakter. "Följ kvinnan till den inre borgen. Hon ska ta hand om de skadade."

"Vänta! Nej!" protesterade hon och kämpade mot de två vakternas grepp. "Han kan inte stanna kvar – ta händerna från mig!" De drog henne mot dörren medan hon kämpade och skrek: "Han har gått med på att döda Hugon! Släpp honom – låt mig vara!"

Den röda jätten höll Lasarus på avstånd och tryckte en fast hand mot hans bröst medan han ropade över kvinnans rop: "Han kan inte gå oskyddad!" Han vrålade till hennes eskorter: "Bort med henne!" Han drog en dolk mot Lasarus och muttrade: "Bort med dig också."

Lazarus drog sig längre in i rummet medan den store mannen drog sig tillbaka mot ingången och skällde över hans axel. "Vi förseglar den flygande mannen inomhus och håller dörren uppe."

Medan kvinnans ekande rop drunknade i en avlägsen våg av överlappande skrik, lutade sig Lazarus mot bordet och såg den rödhårige mannen dra ut sina soldater ur rummet. Och innan mannen helt stängde dörren kikade han genom den smala öppnade för att fråga Lazarus: "Du gick med på att döda Hugon?"

Lazarus spände hakan och nickade.

Mannens blick sjönk ner på Lasarus stövlar när han erkände: "Hugon utger sig för att vara en gudfruktig man, men vi ser hans slakt. Och du ser ut som en djävul; ändå skulle du vilja döda slaktaren åt oss." Han skakade på huvudet. "Om Guds änglar är med oss denna dag, hoppas jag att de vet, bättre än någon annan, vem som bör skonas." Han suckade tungt och nickade.

"Om beslutet var mitt, skulle jag ge dig mitt svärd och skicka dig iväg." Sedan

ryckte på axlarna. "Men vem är jag – att tillfångata dig, eller befria dig, av egen fri vilja? Mina händer är bundna. Jag är bara mannen bakom svärdet." Soldaten avskedade sig själv och förseglade Lazarus bakom den primitivt öppet dörren, och lämnade Eljo kvar för att minnas Naramsins fruktansvärda öde – levande begravd och säkerligen dömd att förgås för vad han var.

Lazarus korsade armarna ovanpå bordet och funderade över sin svåra prövning, samtidigt som han undrade vad som egentligen kunde vara orsaken och medlet till hans uppståndelse.

"Kanske", insåg han, "reflekterade den fattige mannen i Kristus också över sin egen plats i världen, under sina sista dagar."

Han stirrade på den polerade mässingsfoten på kandelabren som en bild av sin egen spegelbild.

tittade tillbaka på honom. Han lutade sig närmare den förvridna spegelbilden av sig själv och undersökte dess groteska drag. Likt lögnaktiga speglar av tradition presenterade den blanka ytan en ny representation av honom, med alla fasetter av en slående stilig man – inga spår av stora öron, hundtänder eller bekanta drag från den Eljo han verkligen var.

”Se på mig nu, fader”, sade Lazarus med ett svagt flin, ”jag är skapad på nytt; till din avbild.”

Han fnissade torrt, slog handen i bordet och ropade mot dörren och dess vakter; ”Jag är *fixad* nu!” Se här”, ropade han sarkastiskt och pekade på ljusstaken. ”Jag är som du; så du kan släppa mig lös – jag är inte längre en flygande man!”

Han låtsades skratta och väntade på svar. Svettpärlor rann nerför hans ansikte. Ändå hörde han bara rösterna och ljuden från soldater som förberedde sig för försvar. Lazarus falska leende bleknade.

En soldat röt utifrån: ”Vi håller den här dörren med våra liv.”

Lazarus motbevisade soldatens befallning och ropade: ”Håll då fast – men håll *öppet fast*. ” så att jag kan befria mig själv!”

Soldaten verkade ignorera honom, kanske fortsatte han med stridsförberedelserna.

Lazarus klagade till den lögnaktiga spegeln: ”De vill skydda mig genom att neka mig möjligheten att rädda mig själv?” Han lutade sig bort från sin förvridna spegelbild och suckade, medan han torkade bort en svettlinje från hans panna.

”*Trump-trump-trump*—” Ljudet av ett långsamt och stadigt dunkande ekade på avstånd. Det var djupt och resonerande – ljudet kunde ha liknat hela världens massiva och obevekliga hjärtslag, med dess fortsatta efterklang som dånade genom varje stenytta i rummet. Lazarus satt som en staty och stirrade på ljusstakens virvlande lågor ; hans öron spetsade och, lyssnande till avlägsna men växande rop och skrik om mord och kaos – tycktes en strid rasa, nu inom slottets inre. Medan dödens ljud rullade allt närmare honom, så att de en gång otydliga ropen från män formas till hörbara ord, och till tydliga namn och rop till vapen från beslutsamma män i krig, kunde Lazarus bara sitta, lyssna, spekulera och undra över sitt öde, under Hugons hand. ”Fader” , reflekterade han högt, ”Sedan din dödsdag – bortsett från alla

böcker eller manuskript, förutom en sliten och trasig världskarta – kanske har jag på så kort tid samlat mer av denna onda plats än något kloster verkligen kunde avslöja.” Han försvann i lågorna. En tår rann över hans kind.

~*~

Hugons män övermannade alltid D'Alcicourts dörrvakter och ersatte dem med en ny uppsättning män. Lazarus hörde allt – till och med de sista orden från en innerlig

bön, när Hugons bågskyttar fällde hela formationen där de stod. Han hörde skadade soldater vädja till Hugons män, innan deras ord kom till korta, med ett ylande eller stön. Han hörde befallande röster som instruerade män att ta bort kropparna och ta hand om dörren. Han hörde oron i de nyligen ersatta vakternas samtal, när de viskade sinsemellan om flygande djävlar, hemska monster, den stora pesten, dåliga omen, onskans uppenbarelser och andra hörsägna profetior. Sannerligen, Lazarus hörde allt – och han hade hört nog.

Han stirrade på ljusstaken. Ett efter ett slocknade ljusen. Och under ljuset från den sista brinnande vecken fick han syn på en helt annan och grotesk reflektion av sig själv. Inom de nya vridningarna och vinklarna på lampans mässingsbas, och från en ny vinkel, fann han ett odjur till människa, med höga öron och ett avlångt ansikte som kunde ha liknat en utskjutande och överdrivet framträdande nos på en hund. Han spände käken, avfärdade den nyligen förvrängda bilden av sig själv och riktade sin uppmärksamhet mot dörren, där han fortfarande kunde höra vakterna viska och undra högt över honom.

Han reste sig från bordet, tog tag i ljusstaken och kastade den mot den primitivt stående dörren; dess trasiga bitar klapprade över golvet. "Jag är ingen flygande djävull! Jag är inte ett monster! Jag är—"

Han hämtade andan, stormade ut och slog näven mot dörren och skrek: "Vem är det sanna monstret, om inte mannen som dödar sin bror? Och av vilken anledning? Att vakta samma dörr, som hans bror gjorde, inför honom – och hålla mig här, när jag aldrig har dödat? Nej, ni är *monstren!* Ni är *djävlar!* Ni är pesten för *allt* som finns."

Rätt och gott! *Du är pesten!*"

Bara några centimeter trä skilde honom från vakterna; ändå hörde han inget svar – inte ens ljudet av rörliga fötter eller stadiga andetag. Han vände sig bort och samlade sig med en tung suck.

En överväldigande känsla av frid ödmjukade Lazarus; och han rundade lugnt bordet, gick mot höbädden och muttrade: "Kanske är jag vad de säger." Han föll på knä på halmmadrassen och funderade över Naramsins öde. "Världen tillhör dem. Det finns ingen plats för en flygande—"

Lazarus föll ner på hans mage och sökte endast sin drömvärld, i hopp om att aldrig vakna upp och aldrig mer möta den mardröm som han hade lärt känna som människans värld. Sannerligen längtade han efter en plats av mörker och djup skugga, där även dagarna var som natten. Han önskade sig ingenting, förutom kanske något liknande

Grotesk ~ Ett gotiskt epos av: GE Graven || Kapitel XV || Gratis online: <https://www.gothicnovel.org> || Alla rättigheter förbehållna (c)1998 – USA

Tomhetens rike, där allting är ingenting. Det var Skapelsens röriga vind, där alla mindre lyckligt lottade och förkastade varelser samlades; som den slagna flugan, den nätfångade fisken, det slaktade lammet och kanske till och med – flygande monster.

[Slut på kapitel 15]



Detta litterära verk skapades uteslutande i dedikation till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —



~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~